

— Ха! Опитвамъ, разбира се... Когато открадна малко време — кимна той — но още всичко не е за предъ хора... Тепърва трѣбва да се учи!..

— Какъ тепърва? — възкликна младата жена. — Та вие въ София още имайте чудесни нѣща!..

— Ахъ, оставете, оставете! — махна съ ржка той, стѣсненъ и поласканъ, едновременно. — Единъ американецъ, фабрикантъ на безопасни карфици и меценатъ, искаше да ме води въ Щатитѣ. Купи нѣколко отъ последнитѣ ми нѣща, правилъ тамъ изложба. Писа ми, че имала успѣхъ. Прати ми даже списание съ снимки и отзиви... Вѣтъръ! Това е още — *apprentissage*... да, учене на занаята — азъ самъ го зная. Ако ви интересува, имамъ нѣколко снимки, ето, вижте. — И той извади отъ джобътъ си дебелъ пликъ, и имъ го подаде.

Тя жадно го пое, извади картончетата, потъна всецѣло въ тѣхъ. Ала постепенно ржцетѣ ѝ почнаха да тръпнатъ, мразъ пропълзѣ по цѣлата ѝ снага, стори ѝ се, че ей сега ще изкрѣщи отъ мъка. Какво бѣше това? Какъвъ зълъ богъ се бѣ по-